

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

Capvt IV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

ret civium animos Episcoporum iudicio, ejus mentio omiffa est in canonibus, relicta in re- rim consuetudine jam recepta de tractatu electionis habendo cum clero & plebe civitatis. Ius itaque Episcoporum canone firmatum est. Quod pertinet ad populum, consuetudini relictum est. Iudicium porrò, cujus meminit synodus Laodicensis, exercebatur in dispungendis eorum meritis qui proponebantur vel à clero vel à populo civitatis, vel etiam à singulis Episcopis, quæ discussio verbo juris *ἀνακρισις* dicitur. Pronuntiatio verò illius iudicij, quo renuntiabatur antistes, dicebatur *ἀφροξίς*; ut apud Gregorium Nazianzenum orat. XIX. & alibi.

V. Ceterum hæc synodus ex omnibus Episcopis provinciae constare debebat, vel saltem ex tribus præsentibus, qui electionis negotium agebant, iudicioque suo quis præficiendus esset decernebant. Quod obtinebat, quoniam abentem consensum scripto dabant rebus gerendis, & tres illi cum Metropolitanis auctoritate omnia agebant; qua cessante, omnia fuissent irrita, ut docent canon Nicænus IV. & VI. & canon XI. X. Antiocherus. Enimvero si dissidium aliquod inter Episcopos de præficienda persona disceptantes accideret, sententia plurimorum potior erat; quemadmodum decernit canon sextus Nicænus, & XI. X. Antiochenus.

VI. Synodus autem ista habebatur in civitate sedis vacantis, ut dixi, ne clerus & populus civitatis arcerentur à communione electionis: qui testimonium tamen ferre debebant de persona eligenda, & desideria sua proponere, repulsam quoque dare, si utilitati ecclesiasticæ id expediret. Testimonij ferendi ab aliquo necessitas insinuat in canone Laodicensi, qui præcipit probata per longum tempus conversationis viros ad episcopatum esse promovendos. quæ probatio rectè institui non poterat nisi adhibitis ex Ecclesia & plebe testibus.

CAPVT IV.

Synopsis.

I. Athanasij electio & ordinatio peracta est in synodo apud Alexandriam habita, iuxta postulationem civium. Probatum ex epistola encyclica Episcoporum Ægypti, quæ extat apud Athanasium.

II. Probatum item ex Athanasio electionem illic debere fieri ubi est copia cleri & populi præsentis, id est, in civitate sedis vacantis.

III. Ex eo autem capite validè Constantium Imperatorem & Arrianos exagiat Athanasius, quòd Gregorium sibi superposuissent ignotum populo repug-

nanti, seque expellerent populis gratissimum. Scribit ergo id tentari adversus Apostolorum traditionem & antiquos Ecclesie mores.

IV. Eandem canonum violationem in eadem causa Athanasij graviter Arrianis exprobrat Papa Julius. Ex quo colligitur necessarium esse cleri populi que consensum in constituendo Episcopo.

V. Tum, Episcopi institutionem à provincia Episcopis in ipsa Ecclesia fieri debere, & promovendum à clero ipsius Ecclesia petendum.

VI. Invenitur mentio epistola Concilij Nicæni ad Alexandrinos.

VII. Ex Constantini rescriptis patet quam Episcoporum partes fuerint in electionibus, quam verò plebis.

VIII. Eadem praxis confirmatur aliquos exemplis illustribus ex antiquitate.

IX. Probatum etiam ex controversia de episcopatu Ephesino, quæ agitata est in Concilio Chalcedonensi, Eusebium Episcopum Ancyranus in eodem Concilio dixit habendam provincie synodum in civitate cui ordinandus est Episcopus.

X. Decretum fiebat à Clericis & civibus; quo à Metropolitano petebatur Episcopi ordinatio, aut ejus qui à civibus designatus esset, aut alterius qui esset idoneus, arbitrio Metropolitanis cum sua synodo.

I. **S**ED ne conjecturis solum niti videamur, utrumque probabimus illustribus exemplis electionum actarum post synodum Nicænam. Docebimus itaque & synodum habitam in civitate sedis vacantis ad electionem ordinationemque faciendam, & exploratam prius cleri atque populi sententiam.

Nullis poterat magis patere synodi Nicænae sententia quam Ægyptiis Episcopis qui paulò post peractum Concilium Athanasium ordinarunt. Illi verò in sua encyclica, quæ habetur in apologia secunda Athanasij, testantur omnem multitudinem populùmque Ecclesie catholice in unum coactum, quasi in speciem unius corporis & animæ, clamoribus vociferationibusque postulasse Athanasium Ecclesie Episcopum dari, idque publicis votis à Christo experitisse, nosque ut faceremus, inquit illi, per multos dies & noctes iurejurando obtestatos fuisse; cum interea nec ipsi ab Ecclesia discederent, neque nobis discedendi facultatem permitterent. Infra: Porro quod nostrum plerique ipsum sub omnium oculis exclamationibusque Episcopum crearint, nos ipsi testes fide digniores sumus iis qui absuerunt & mentiuntur. ὅτι πάντες ἰδοὺ πληθὺς ἐστὶν ὁ λαὸς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ὡσπερ ἐκ μιᾶς ψυχῆς ἑσθμάλως συνωλεηθησάντες ἀπέβωσαν, ἕκαστος αἰλουῶντες Ἀθανάσιον ἐπίσκοπον τῆς καθολικῆς. τοῦτο ὑμεῖς ἴδοιτε δημοσίᾳ. τὰ Χερσῶν, ἔ τοῦ ἰοῦ ἡμᾶς ἄρχιστον ποιῆν ἐπὶ πλείους ἡμέρας ἔ νύκτας, μήτι αὐτοὶ τῆς καθολικῆς ἀφιστάμενοι, μήτι ἡμᾶς ὑπετίθεσθαι ἀφιστάμενοι. ΜΟΧ: ὅτι ἡ πλείους ἡμῶν αἰσῶν ἐχειροτονήσαν ὑποταξίς πάντων ὄλων ἐ βολαίς, μαρτυρῆς πάλιν ἡμᾶς ἀξιοπιστότεροι τῶν ἀπόντων ἐ ἰουδο-

ιδίαν, οι χειροτονήσαστες. Vnde patet synodum Episcoporum habitam fuisse Alexandriae, & electionem ordinationemque ab iis factam juxta postulationes civium. quod licet, ut in canone Nicæno, significatur dictione χειροτονείν.

II. Extat Athanasij in epistola ad orthodoxos querela de Gregorio sibi viventi per vim ab Arrianis subrogato in sede Alexandriae, cujus invasionem ex eo quoque probat, inter cetera, quod ejus electio peracta non fuerit juxta formam canonum, quae debuisset fieri καὶ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κενότας & καὶ τοῦ Παύλου ῥήμα συναρχήσαντες τῆς λαοῦ & τοῦ πνεύματος τῆς καθαρῶν. Mox: παρόντων τῆς αἰτησῶν λαοῦ & κληρικῶν: juxta canones ecclesiasticos & Pauli dictum, congregatis populis cum spiritu constituendum, cum Domini nostri Iesu Christi potestate. Mox: populis & Clericis qui poscerent praesentibus. En locum electionis, scilicet ubi est copia cleri & populi praesentis, id est, civitas sedis vacantis. Praeterea clerus & populus congregari debent cum Episcopis qui de successore tractant, & eorum spiritu esse conjuncti, id est, ab eorum judicio pendere, illisque decernentibus obsequi. Alludit hoc loco ad locum Pauli 1. Cor. 5. ubi congregatis Corinthiis cum spiritu Pauli excommunicatur incestus reus ille, quam loquendi formulam eleganter trahit ad explicandam Episcoporum & populi consensionem ad constituendum novum Episcopum.

III. Eandem Constantij & Arrianorum vim eleganter exagitat in epistola ad solitariam vitam agentes, docetque illos & Apostolorum constitutionem & antiquos Ecclesiae mores constituendi Episcopos evertisse, quod Gregorium ignotum populo repugnantem cum minis & manu militari obtruderent, & Athanasium expellerent populis gratissimum. οὗτος ἐπενόησεν ἀλλοιωσάτω νόμον, ὡς ἑλάνω ἰδὼν κρείττω διὰ τῆς ἀποστολῆς διατάξιν, καὶ ὁ τῆς ἐκκλησίας ἀλλὰ ἄλλαν εἶδη, ἐκ χειρὸν αὐτοῦ ἔπιπτον πρόπον τῆς καθαρῶν. ἐξ ἄλλων ἢ τῶν πῶπων, ἐπεὶ πέντε ἴκοντα μονῶν, καὶ πρῶτων ἑπισκόπων διεπέλλει, ὡς τοὺς μὴ θέλοντας λαοῦ, & ἀπὶ γνώσεως τῆς λαοῦ, οὐκ εἰσὶν φέρουσι τοὺς ἀπειλάς & τὰ ὡς τῶν δικαστῶν γράμματα. Hic (Constantius) excogitavit quo pacto legem alteraret, dissolvens Domini constitutionem per Apostolos traditam, & mores Ecclesiae immutans, novumque excogitans constituendorum Episcoporum modum. Ex aliis quippe locis, & quinquaginta mansorum intervallo distitis, ad populos nolentes cum militibus Episcopos mittit, qui loco justitiae quae de illis esset apud populos, minas & liceras ad judices deferunt. Ex quo testimonio habemus disertè juxta Apostolo-

rum instituta & mores Ecclesiae praeficiendum Episcopum notum esse debere populis, atque gratum, nec invito illis & repugnantibus per vim obtrudendum. Etenim, ut in eadem epistola monet Athanasius, amari non potest à populis ille quem nolunt, nec ei credere liberos suos possunt cujus nec vitam nec conversationem nec prorsus quis est norunt, & τὸ βίον, & τὴν αἰσχροπρεπίαν, & τὴν ἐστὶν οὐ γνώσκουσι.

IV. Graviter eandem canonum violationem Arrianis Gregorium obtrudentibus exprimat Iulius primus Pontifex Romanus apud Athanasium in apologia secunda, iis verbis quae jura ecclesiastica infracta ostendunt, non solum in expellendo Athanasio, sed etiam in constituendo Gregorio, qui nec ab Episcopis, nec à Presbyteris, nec à populo postulatus esset, nec illis cognitus, nec apud eos baptizatus. quae docent cleri populique consensum necessarium in constituendo Episcopo. Ποῖος κανὼν ἐκκλησιαστικὸς, ἢ ποῖα παράδοσις ἀποστολικὴ τοιαύτη, ἣστὲ εἰς τὴν εὐχὴν ἐκκλησίας, καὶ ἑπισκόπων τοσούτων ὁμοίους ἔχοντων ὡς τὸ ἐπίσκοπον τῆς Ἀλεξανδρείας Ἀθανασίου, ἀποσταλέως Γρηγόριον, ἕνεον ἰδὼν τὴν πόλεως, μήτε οὐκ ἐκατήσθεντα, μήτε γνωσθέντων τοῖς πολλοῖς, καὶ αἰτησῶντα ὡς ἀπεσθεντέρων, καὶ τὰ ὡς ἑπισκόπων, καὶ ὡς λαοῦ. Qualis est ecclesiasticus canon, aut qualis hujusmodi apostolica traditio, ut in pace agente Ecclesia, tantisque cum Episcopo Alexandriae Athanasio concordantibus Episcopis, Gregorius mitteretur à civitate quidem peregrinus, nec ibi baptizatus, nec multis notus, nec à Presbyteris, nec ab Episcopis, nec à populis postulatus?

V. Quae autem eodem loco verba subjunguntur, docent institutionem à provincia Episcopis in ipsa Ecclesia fieri debere, & promovendum à clero ipsius Ecclesiae peti. οὐκ εἶδει τὴν κατάστασιν τοῦ ὡς ἑπισκόπου καὶ ὡς τῆς ἐκκλησίας καὶ κανὼνα ἡρώσθη, ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας, ἀπ' αὐτῆς ἢ ἱερατικῆς, ἀπ' αὐτῆς ἢ κληρικοῦ, τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἑπισκόπων εἶδει κατάστασιν, καὶ μὴ τὴν τῆς ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς καὶ ὡς ἑπισκόπου. Constitutionem adeo illegitimè & praeter canonem ecclesiasticum fieri non oportebat; sed in ipsa Ecclesia, ex ipso sacramento, ex ipso clero, qui in provincia sunt Episcopos oportebat constituere. His verbis respicit & explicat canonem illum quartum Nicænum de quo agimus.

VI. Possem Concilij Nicæni epistolam ad Alexandrinos adducere; qua statuitur ordinatum à Meletio Episcopum obeunti catholicae partis Episcopo in eadem civitate substitui posse si populus eum eligat, idque decreto suo confirmet Alexandrinus Episcopus. Sed isto loco non agitur de libera

electione, sed de remedio schismatis.

VII. Testimoniis ecclesiasticis subjungimus Constantini quoque rescripta, tum ad Nicomedienfium Ecclesiam apud Theodoretum lib. i. cap. xx. quam hortatur ut fidelem Episcopum eligat, quod nunc quidem in vestra est potestate, & vestri dudum esse iudicij oportuit, ὡς ἔστι τῆ παρόντος ἐν ὑμῶν ἐστὶ, ὁ καὶ πάλας ἐχρῆτο ἡ ὑμετέρας κείσεως ἡρώτησας, tum ad populum Antiochenum, quem omiffa Eusebij translatione hortatur ut ex Ecclesia lege hunc eligant pastorem quem communis servator designarit: Θεσιμῶν σακχυσίας, πῆτοι ἀπείσθη ποιηδρα ὃν αὐτὸς αὐαδὲ ζῆσεν ὁ κοινὸς σωτήρ. apud Eusebium de vita Constantini lib. iii. cap. lviii. Sed capite lviii. adducit ejusdem Constantini epistolam ad Theodorum Laodicenum Episcopum & alios, quæ docet studia plebis & Episcoporum conjuncta fuisse in petenda translatione Eusebij ad Ecclesiam Antiochenam: καὶ πλὴν τῆ λαῖ, καὶ ἡ ὑμετέρας παραιρέσεως αὐαδὸν τε καὶ βουλήν.

VIII. Nostra illa definitio probatur quoque ex consequentis ætatis electionibus insignioribus, quarum solùm memoriam scriptores conservarunt. Vacanti Cæsarensi Ecclesia in Cappadocia, ex Diamei obitu, dandus erat successor. Conveniunt eam ob rem Episcopi Cæsaream, dissidentibusque inter se civibus, cum alius alium proponeret, tandem cum in Eusebium catechumenum consensissent omnes, illum sibi constitui ab Episcopis extorserunt, teste Gregorio Nazianzeno in oratione de obitu patris. Eusebio mortuo, Episcopi Cæsaream convenere ad electionem Pontificis. Gregorius pater absens scripto in Basilium consensit; & porrò ad ejus causam juvandam, agro licet corpore, in urbem se contulit; & tandem juxta vota cleri, monachorum, honoratorum, curiæ, & plebis, electio decreta est ab Episcopis, ordinatusque Basilus; ut patet ex superiori oratione Gregorij Nazianzeni, & ex ejus epistola xxxi.

Flaviani Antiocheni electio & ordinatio facta est Antiochiæ ab Episcopis provinciæ & totius orientalis Diæceseos, tota Ecclesia suffragante, ut docet synodica Concilij CP. anni ccc lxxxvi. quæ Nectarium quoque à synodo Oecumenica, clero & civitate universa suffragante, constitutum testatur. Gregorij Nysseni ea tempestate deletum & ordinationem à synodo provinciæ factam ipsemet scripsit, in eoque se Flaviano exæquat. ἵσθι τῶ ἐξ αὐαδου καὶ μὴ γέροντες ἀμφοτέρων ἡμῶν ἡ παρονομία.

IX. Vigeat mos ille in aliis quoque Ecclesiis; ut ostendi potest ex undecima actio-

ne Concilij Chalcedonenfis, in qua tractatur de controversia Bassiani & Stephani ob Ephesinum episcopatum. Stephanus enim docere contendens electionem suam factam juxta canones, ait: *Me quadraginta Episcopi Asiæ, suffragio & nobilium & totius reverendissimi cleri & omnis civitatis, ordinarunt.* Ἐν ἡφῶ καὶ τῶ λαμπεροτάτων, καὶ τῶ λογαδῶν, καὶ τῶ δπλαβεσάντων παντὸς κλήρου. Negotium quoque istud rectè ab Eusebio Episcopo Ancyrae, quæ est metropolis Galatiæ, explicatur in actione decima sexta. Etenim cum ageretur de Metropolitanorum ordinationibus à sede Constantinopolitana peragendis, docet gravissimum detrimentum civitatibus exinde creandum iri, ob sumptus immensos quibus atterentur, sed servandos esse canones, qui præcipiunt in civitatibus ipsis habendam provinciæ synodum, & ab ea constituendos Episcopos, quos ipsa probaverit, à civitate sibi propositos. Si enim non in civitatibus hi qui eliguntur à civitate ordinantur à synodo provinciæ comprobati, solvuntur substantiæ: ἐὰν μὴ ἴδῃ ἐν τῶ πόλει σὺν αὐταῖς, οἱ ἀμφὶ βῆδρος τῶ ἐξ ἡ πόλεως, χειροτονῶνται τῶ ἐξ ἡ αὐαδῶν τῶ καὶ πλὴν ἐπαρχίας δοκίμα βῆδρος, λῶνται αἰ εἰσῆσαι. Huic incommodo mederi se posse existimarunt judices imperatorij, decernentes ut à Clericis metropoleos, à possessoribus, & clarissimis viris, tum etiam à provinciæ Episcopis, fiat decretum electionis ejus personæ quam dignam episcopatu judicaverint; gestisque ad Archiepiscopum Constantinopolitanum delatis, penes illum sit ut ad se evocet electum Constantinopoli consecrandum, aut ex ejus permissione, κατ' ὀπισθοπλῶ αὐαδῶν, in provincia ordinetur. Reliquit verò singularum civitatum Episcopos ordinandos à Metropolitanis & à provinciæ Episcopis.

X. Quem autem modum servarent in singulis civitatibus addiscere possumus ex xlii. actione: ubi Eunomius Nicomedia Episcopus, quæ erat Bithyniæ metropolis, conqueritur adversus Anastasium Nicææ Episcopum, qui ex eo quòd Nicæa civitas jure metropoleos donata fuerat per rescriptum Valentis, Episcoporum ordinationes in quibusdam civitatibus sibi vindicabat, & specialiter Basilinopoli. Eunomius autem, ut probet ad se jus istud pertinere, ait: *Ostendo decreta Basilinopolitanorum, ubi rogaverunt de Episcopo. Tu ostende ubi rogaverunt Nicænum ut eis daret Episcopum.* Decretum itaque fiebat à Clericis & civibus, quo à Metropolitanis petebatur Episcopi ordinatio, aut à civibus designati, aut alterius qui esset idoneus, arbitrio Metropolitanorum cum sua synodo. Etenim (ut rectè observat

Atticus

Atticus Nicopoleos in veteri Epiro in eadem actione xliii. regula ita præcipit, ut in unaquaque provincia Metropolitanus habeat potestatem, & ipse constituat omnes qui in ea provincia sunt Episcopos. Decreti facti à Gangrensisibus & sibi oblato meminit Eusebius Ancyra actione xv. r.

CAPVT V.

Synopsis.

I. Paulatim à veteri regula discessum est in Oriente & in Occidente. Orientales Metropolitanæ synodum Episcoporum ad suas urbes traxerunt quando agebatur de ordinando Episcopo exigua Ecclesia. Unde sequitur non semper expectata fuisse Clericorum & civium suffragia.

II. Zonaras induitum id putat à synodo Nicæna. Ex canone xlviii. Antiochæno colligitur Episcopos electos & consecratos aliquando fuisse extra sedem vacantem, tum etiam absque populi consensu.

III. Attamen si non accederet populi suffragium, periculum erat ne consecratus à populo recusaretur. Probatur ex eodem canone Antiochæno. Quia synodus dici debeat rita & perfecta.

IV. Ex Basilij quoque factò ostenditur Episcopum electum & consecratum à Metropolitanò extra Ecclesiam vacantem, & absque prævio populi consensu, cui tamen relinquitur licentia recusandi Episcopi.

V. Plebs Episcopum postulare poterat à synodo; sed Dei est designare proficiendum, nempe synodi iudicio. Probatur ex Basilio.

VI. Populus nullum Episcopum sibi proponere potest absque iudicio synodi; ut patet ex canone xvi. Antiochæno.

I. ATTAMEN dissimulari non debet quin paulatim ab hac regula discessum fuerit in Oriente & Occidente, sed diverso modo. Quippe Orientis Ecclesiæ, licet in majoribus Ecclesiis ordinandis veterem ritum retinuerint, attamen in aliis tenuioribus Metropolitanæ ad suas urbes synodum Episcoporum traxerunt, & per consequentiam, Clericorum & civium consilia atque testimonia non semper expectarunt. Incommodum illis erat in parvo oppido synodum habere, electiones per disensionem civium & criminum objectiones protractas agere, sumptibus atque dispendiis onerari. Quare cum Nicænus canon de synodi loco nihil disertè constituisset, nec de cleri populique testimonio, liberum sibi esse putarunt Episcopi ex arbitrio Metropolitanæ apud eum synodum pro gerendis electionibus habere.

II. Zonaras quidem tradit synodum in canone quarto Nicæno commemoratam habendam in urbe metropoli. quod ex posterioris ætatis moribus sibi persuaserat. Quod

Tom. II.

nos evincemus ex Antiochæno canone xviii. ex quo colligitur Episcopum electum & consecratum aliquando extra sedem vacantem, tum etiam absque populi consensu: Si quis Episcopus ordinatus ad paraciam cui est electus minimè accesserit, non suo vitio, sed quòd eum populus vitet, (vel, reddendo exactius ipsa verba, propter populi recusationem, ἡτοι δια τῶν τῆ λαῶν ἀπειθῶν) aut propter aliam causam, non tamen ejus vitio perpetrata, hic & honoris sit & ministerij particeps, dummodo nil molestus Ecclesiæ rebus existat ubi ministrare cognoscitur. Quem etiam observare conveniet quidquid synodus perfecta provincie quod visum fuerit judicando decreverit.

III. Attamen si non accederet populi suffragium, periculum erat ne consecratus à populo recusaretur, ut docent hujus canonis verba. Sed synodi statim ea de re habendæ cognitione, an justa esset recusatio, discutiebatur: quæ synodus τέλει esset & perfecta, id est, ex Metropolitanæ & Episcoporum præsentia conflata. Canon quoque decimus septimus Antiochænus decernit quid constituendum sit adversus Episcopum qui post ordinationem non vult proficisci ad Ecclesiam sibi conceditam, quod evincit alibi consecratum fuisse.

IV. Ex isto usu factum ut Basilij anno trecentesimo septuagesimo, post suffectum à se cum synodo sua Euphronium in Episcopali sede Nicopoleos, senatum ejus urbis hortetur ad suscipiendum Episcopum: quoniam, inquit, eorum consensu negotium illud persui debet. Habes hic Episcopum electum & consecratum à Metropolitanò extra Ecclesiam vacantem, & absque prævio populi consensu, cui tamen facultas recusandi Episcopi relinquitur. Elegantia sunt Basilij verba epist. cxciv. Αἱ ἀεὶ τὰς ἐκκλησίας οἰκονομίας ἴνον) μὴ ἀλλοτῆρας μεθίσταν τῶν ἀρχιεπιστοῦν αὐτῶν, (ἐκβασιουῶ) ἢ ἀλλοτῆρας λαῶν, ὅτι καὶ νῦν δὲ μὲν τῶ ἐπὶ τοῖς θεοφιλεστάτοις ἐπισκοπῶν πεπλήρωται, τὸ δὲ λεπτόμενον ἔστιν ἀρχιεπιστοῦν βλέπει, εἰ καὶ κατὰ τὴν ἀνάγκην περὶ ἐκκλησίας ἔδωκε μὲν ὑμῖν ἐπιτοκίου, καὶ τὰς ἀλλοτῆρας ἐξωθεν πειρὰς ἰχυρὰς ἀποκρούεσθαι. Dispensationes Ecclesiarum sunt quidem ab iis quibus earum cura credita est, à populis verò confirmantur. Nunc itaque quod erat in Deo dilectissimis Episcopis impletum est: quod verò reliquum est, vos respicit, ut datum vobis Episcopum ex animo complecti, & extraneorum tentamenta fortiter repellere. Vtitur verbo οἰκονομίας, quod etiam usurpatur in secundo canone Constantinopolitanæ synodi, ad designandas quæ ab Episcopis in Ecclesia fiunt dispositiones.

V. Attamen hæc synodi metropolitice

CCc

Vide Basilij Notas ad Agobast. pag. 100.